

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatæ Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

XLV. An Gratia Sufficiens detur omnibus adultis ad resurgendum à
peccatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

CONTROVERSIA XLV.

GRATIA SUFFICIENS.

*An hac detur omnibus Adultis
ad resurgendum à pecca-
tis.*

¶ 96. **L** Inquam, inquit Adversarius, P. Haunoldi lib. 2. n. 764. dicentis, *Gratiam moraliter sufficientem dari omnibus, etiam reprobis ad resurgendum, si post commissum peccatum aliquamdiu cum usu rationis supervivant; premunt, qui nondum loqui valent: Baptismus enim in nova Lege est unicum remedium ad Salutem parvulorum sufficiens; & tamen non confertur omnibus parvulis. Verum, si parvuli in testimonium adducti loqui valerent, dicerent, ab Adversario in relato textu P. Haunoldi omisam fuisse particulam Peccatoribus, quâ adultos & ad resurgendum idoneos designabat, proinde se, utpote in assertionem illam non comprehensos, linguam premere non posse; imò n. 764. expressè fuisse exceptos, propter relatam ibid. Autoritatem S. Augustini, frequenti experientia confirmatam.* Ad argumentum verò, à comparatione adultorum cum parvulis peti- tum, & ab Adv. his verbis propositum. [Cum DEVS nō sit benevolentior impiissimis hominibus propria Voluntate repugnantibus, quàm innocentissimis personaliter parvulis, et si originali culpâ coquinatis, cur non conceditur, adultis aliquando in penam gravissimorum peccatorum sufficientia auxilia denegari.] Responderent, argumentum à minori ad majus nimium probare, quia non tantum aliquando, sed semper in penam gravissimorum peccatorum auxilia sufficientia deneganda essent; de illis enim, quibus non negarentur rediret propositum argumentum. Disparitatem autem instituta comparationis minoris cum majori, P. Haunoldus cit. n. 764. hoc discursu assignat. [Si aliquamdiu post peccatum homo utatur ratione, non est moraliter possibile, quin occurrat memoria peccati commissi, & illius fœditas, quæ homini elevato representatur per cognitionem proportionatam statui, hoc est, supernaturalem, si peccatum commissum est contra Deum, ut Auctorem supernaturalium; quæ cognitio cum sit medium ordinatum ex natura sua ad finem supernaturalem, pertinet ad providentiam DEI, non permittere, ut si homo tali cognitioni cooperetur, deficiat ulterius remedium justificationis.] Nempe quia facienti quod in se est, Deus non denegat gratiam. Ex hujus discursus suppositione S. Thomas 1. 2. q. 109. a. 8. ad 1. inquit: *Quia ex ejus defectu est, quod homo se ad gra-*

tiam habendam non præparat, propter hoc à peccato non excusatur, quod sine gratia peccatum vitare non potest. Excusaretur autem à peccato, nempe impenitentia finalis, si se non posset præparare, vel si Deus negaret gratiam ritè præparato.

197. Opponit tamen Adversarius ulterius textum S. Thomæ 2. 2. q. 2. a. 5. ad 1. quo ipse ait, nihil potuisset clarius dici. [Quibus-
cunque datur, misericorditer datur; quibus autem non datur, ex justitia non datur, in penam præcedentis peccati, saltem Originalis, ut dicit Augustinus in lib. de Corrept. & gratia.] Pro responsione reddo alium textum S. Thomæ 3. contr. Gen. c. 159. [Deus quantum in se est, paratus est omnibus gratiam dare: vult enim omnes homines salvos fieri, & ad cognitionem veritatis venire: ut dicitur 1. Tim. 2. sed illi soli gratiâ privantur, qui in seipsis gratiæ impedimentum præstant.] Juxta hæc Verba, supponentia prædictum P. Haunoldi discursum, debuisse Adversarius distinguere inter auxilia proximè ac immediatè sufficientia ad resurgendum, & inter remotè ac mediatè sufficientia; pro his stat assertio P. Haunoldi, pro illis, de quibus S. Doctor in textu Adversarii locutus est, non stat. Et hoc discrimen apertè supponitur à S. Thoma 1. dist. 40. q. 4. a. 2. in C. ubi ait: [Istum (intelligit hominem obduratum) carere gratiâ ex duobus contingit. Tum quia ipse non vult recipere. Tum quia Deus non sibi infundit, vel non vult sibi infundere. Horum autem duorum talis est ordo, NB. ut secundum non sit, nisi ex suppositione primi. Cum enim Deus non velit, nisi bonum, non vult istum carere gratiâ, nisi secundum quod bonum est: sed quod iste careat gratiâ, non est bonum simpliciter. Vnde hoc absolute consideratum non est volitum à DEO. Est tamen bonum, ut careat gratiâ, si eam habere non vult, vel si ad eam habendam negligenter se præparat: quia justum est, & hoc modo est volitum à Deo.] Ex quibus Verbis evidenter patet, Deum adultis, aliquamdiu usu rationis utentibus, semper dare gratiam sufficientem, ut possint velle recipere, & ut possint se præparare ad recipiendam gratiam proximè sufficientem ad resurgendum: alias ineptè illis diceretur Ezech. 33. *Vivo Ego, dicit Dominus, nolo mortem impij, sed ut convertatur impius à Via sua, & vivat.* Convertimini, convertimini à Vijs vestris pessimis: & quare moriemini domus Israël? Et 2. Petri 3. v. 9. *Patienter agit propter Vos, nolens aliquos perire, NB. sed omnes ad penitentiam reverti.* Ecce, ut repetam Verba Adversarii, Quid potuisset clarius dici?

